

La via i el tren que no perdrem

JORDI LLAVINA

Dimecres em llevo d'hora, com cada dia, a tres quarts de set. He sortit a voltar pels carrers de Vilafranca, he comprat diaris. De tant en tant, rumio: fixa't bé en cada cosa que fas perquè aquest serà un dia històric, i potser algun dia, d'aquí a molts anys, et caldrà recordar-ho. Fa cel de pluja, però els homes i les dones del temps –com si cap de nosaltres no fos, també, un home o una dona del temps– asseguruen que no cal patir, que a l'hora indicada, les 17:14, ni una gota de pluja no hi haurà.

Torno a casa, esmorzo. Hi ha una eufòria general, a banda que hi ha independentistes arreu: brandant banderes o venent frankfurts, arrossegant la cadira de rodes d'una persona vella o escombrant els carrers, conduint una moto, omplint la pipa de tabac de picadura o lligant un porro. Hi ha *indepes* que beuen cervesa i, per fortuna, cada vegada n'hi ha més que no toleren sinó el bon vi. Banderes arreu: la catalana, que continuem entestant-nos a anomenar la senyera; i l'estelada –que és una bandera conjuntural, que jo espero que jubilem ben aviat–. Conforta que, des de fa un any, les coses hagin canviat tant i tan de pressa. Hem fet molta via, sí, els últims mesos. La societat civil, per descomptat, però els polítics hi han sabut contestar amb prou diligència. El president Mas, en aquest sentit, jo trobo que ha sigut valent i, encara més, estic convençut que ho continuarà sent fins al final del procés. Qui no recorda aquells anys de plom de la cosa nacional, a mitjan dècada dels vuitanta, quan érem de l'MDT i fer una pintada innocent o pujar vint tios amb estelades al tren ens semblava una petita heroïcitat? He de reconèixer

Jordi Llavina (Gelida, 1968) és premi Vicent Andrés Estellés de poesia 2011 per l'obra 'Entrada de fosc'. Va fer Via al tram de Vilafranca del Penedès. Ha guanyat diversos premis de narrativa i poesia, i col·labora en mitjans de comunicació.

que no confiava gaire en el país, i ara, gratament admirat, no cal dir que em sumo a tota aquesta marea humana i a l'entusiasme circumdant.

A mig matí, cau, primer, una pluja fina que em fa recordar l'expressió de Carod-Rovira, a qui caldria reconèixer alguna cosa, o més d'una, en tot el procés que vivim. Més endavant, la cosa s'anima. Suposo que algun malèvol deu pensar: "El temps és constitucionalista". Jo, que sóc optimista de mena, concloc: "La pluja tampoc no s'ha volgut perdre aquest dia històric". No, no se l'ha volgut perdre: a la tarda, ni una gota, fora de la tempesta ideològica del milió sis-cents mil persones manifestant-se amb les mans enllaçades (la pluja, de ben segur, s'ho ha volgut

Detall de la cadena humana a Avinyonet del Penedès, un dels punts que va aplegar una gran mos-

mirar per la televisió, còmodament escarxofada al sofà de casa seva). Però no ens avancem.

Es respira, malgrat el temps incert del cel, com una alegria. Ai, president Pujol, tu també deus estar la mar de content, que has passat de l'exercici del peixcovisme a brodar-te l'estrella a la bandera! Com tanta i tanta altra gent, per cert! Com el pare del Pere Navarro, posem per cas (que trist que ha de ser que no et voti ni ton pare, no, Pere? Què et voten, els fills?).

Amb els meus companys d'Esquerra a Vilafranca, hem quedat a un quart de quatre al peu del monument a Milà i Fontanals, que hi ha al capdamunt de la rambla de Sant Francesc de la capital de l'Alt Penedès (ah, si don Manuel alcés el cap, i don Eugeni (d'Ors), que tenim enterrat al cementiri de la vila!). Hi ha el Jordi Rosell, el president, el Pep Quelart, el nostre cap de llista, el Pere Sàbat, l'home que ho té tot al cap i que resol qualsevol cosa amb una diligència

encomiable. Hem de caminar deu minuts, un quart a tot estirar. La festa fa estona que ha començat. La festa, ben mirat, avui fa un any que va engegar. Per bé que un cert estat d'opinió i de fastig va iniciar-se molt abans, durant les penoses negociacions de l'Estatut i la indignitat de la resposta rebuda de la banda de l'estat. Tot això s'acaba, però. La via catalana no té aturador.

A uns tres-cents metres del lloc que ens toca, una colla d'amics que han dinat a peu de carretera com autèntics *diumenjaires* (em sembla que el terme se'l va inventar el poeta Francesc Parcerisas) ens ofereixen un gotet de ratafia. Jo, que fa temps que no bec a galet, d'una llambregada precisa adverteixo que duen, dins la nevereta, ampolles de xampany. Insinuo que m'estimo més el xampany que la ratafia. "Rosat, el cava? O normal?". Se me'n refum. Brindem pel país, que avui, una vegada més, mostra un aspecte perfectament saludable i un múscul d'allò més remarcable. "Ens veiem més avall, eh? On aneu, vosaltres?".

Arriba a lloc i despleguem l'estelada blava que duem. La fixem a terra amb unes quantes pedres, i, veient el desplegament de l'esplèndida bandera, molts vianants –que són els que fan via– s'hi fan fotos. De casa meva fins aquí, hi deu haver un quilòmetre i mig. Mai no havia vist tantes banderes a Vilafranca.

Sóc dels pocs que no duc la samarreta groga corporativa. Sempre em desperto tard, i, en aquest cas, no en vaig poder adquirir cap. Vaig fer salat. Penso que si algú em pregunta què ho fa, que vagi amb camisa i no pas amb la samarreta identificativa, diré que no m'agrada sentir-me tan explícitament part del ramat. Que no m'agrada la uniformització. Però, les coses com siguin, ara em sap greu no haver-me fet amb la meua samarreta. I entenc que, de cara a la projecció de l'acte, és molt millor que sigui un sol color el que, a vol d'ocell, es vegi formiguejar al llarg d'aquests més de quatre-cents quilòmetres de mans enllaçades.

La gent és obedient, o, si més no, la gent independentista catalana. Ningú no s'ha arribat fins aquí amb cotxe, i alguns duen transistors. Com han canviat les coses en quatre dies, i quin bon

caient que han adoptat, aquestes coses! Fa quatre dies (i encara ara es veu, tot i que cada vegada menys), el transistor era l'eina imprescindible del jubilat que, diumenge a la tarda, i a un volum massa alt que es corresponia amb la sordesa del portador, emetia el *Carrusel deportivo* ("Gooooool, en el Carlos Tartiereee-ee!"). Avui el transistor –on us havíeu amagat, transistors de Catalunya?– ha sortit de bell nou a la llum, i, amb la seva parca potència, ha transmès les campanades de la Seu Vella de Lleida. Érem un tram de la història, si se'm permet el tòpic. Mà sobre mà. De tant en tant, fèiem aquell horrible exercici de bransoleig que en diuen l'*onada*. Encara faltaven ben bé tres quarts d'hora per a la indicada, i, doncs, ens havíem d'entretenir. Petites converses aquí i allà. Molts "te'n recordes de quan?". Moltes anàlisis a peu de carrer (espero que aviat les puguem fer a peu d'urna). La gent se sent forta, i això, per fortuna, ja no és una novetat. Forta i amb il·lusió. Ha passat un Dos Cavalls blau metal·litzat, i el meu amic Sergi Marín comenta que ja tenim exercit de terra. Poc després, per via aèria, una avioneta que va fent exhibicions d'alegria. Tenim de tot. Ens hem d'entretenir. Veig homes i dones que mai de la vida no havia vist en reivindicacions independentistes. Ara hi són. "Han vingut a nosaltres", apunta un correligionari. Com han canviat les coses, aquests últims anys!

Arriba una nevereta, tota plena de cerveses. Ha sortit el sol a Vilafranca. Estem massa espessos, ens diuen els voluntaris organitzadors. Hi ha massa gent (mai no serem massa). De fet, podríem fer una doble filera d'enllaçats per les mans. La serp groga es perd fins allà on la vista diu prou. Més enllà d'això, ja ve el poble de Santa Margarida i els Monjos, famosos per les retencions de trànsit. Des d'aquí i fins a la Sénia, quantes mans hi deu haver? Des d'avui fins a la independència de la nostra nació, quantes mans caldran?

Això ja no té aturador.

A un quart menys un minut de sis, ens hem donat les mans. Com a missa: "Germans, doneu-vos les mans". Són les mans que ja fa dies que treballen perquè aquest país sigui lliure. Les mans que no deixaran de fer-ho, les mans que ho aconseguiran.

tra de cultura popular del país.